

[Christopherson.]

allerede i den kommende samling må have en afklaring af de retningslinjer, der skal gælde for de erhvervsrettede uddannelser — ikke mindst for de 16-19-årige.

Derfor, af disse grunde kan vi her i folketinget ikke tidligt nok gå i gang med at drøfte udgiftspolitikken for de næste 3-4 år. Jeg har ønsket at understrege bl. a. disse ting for at gøre det klart, at venstre altså ikke betragter forliget fra september som en løsning på alle vore problemer. Der ligger foran os en lang række vigtige opgaver. Regeringen og folketinget har nu pligt til at tage dem op. Det forventer befolkningen, og venstre ser det som sin opgave både i denne sammenhæng, og når det drejer sig om de andre lovgivningsproblemer, der skal tages op, at præge folketingets arbejde i de kommende måneder i en liberal retning.

Glensgård (FP):

Grundlovens § 38 påbyder statsministeren at redegøre for landets almene stilling. Aldrig har en statsministers folketingsåbnings-tale været så intetsigende og så indholdsløs, hvad angår løsningen af de alvorlige problemer landet befinder sig i. Statsministeren nævnte en række almindeligheder og åbnede armene vidtfavnende til alle sider. Han ville hjælpe her og dér. Han ville samarbejde med alle, dog manglede der en frase, nemlig frasen: samarbejde hen over midten i dansk politik.

Med denne åbningstale af socialdemokratiets formand er det klart bevist, at socialdemokratiet har udspillet sin rolle i dansk politik. Landet har ikke behov for partier, der lever på fortids heltegerninger, men har behov for en politik, som er baseret på nye ideer.

I næsten hvert afsnit af talen fremhæver statsministeren, at vort lands ulykkelige beskæftigelsesmæssige og økonomiske situation er grundet de udefra kommende konjunkturedgange. Aldrig skal man efter denne tale beskyldte Anker Jørgensen for at være navlebeskuer. Tænk, hvor lykkeligt det ville have været, om statsministeren havde set på sine egne uheldige dispositioner i stedet for at kaste bolden videre til Gerald Ford, Giscard d'Estaing og de andre statsledere. Ja, det ville have været lykkeligere, om statsministeren havde brugt den

alt for lange sommerferie til at drøfte en model til løsning af de alvorlige problemer, som landet står i, med de øvrige partier. Det ville statsministeren ikke. Han fik set med socialdemokratiske øjne dygtigt manøvreret venstre ind i et eventyragtigt julemandsgaveforlig — et forlig, der åbenbart skal bygges videre på.

Skal vi i den kommende tid atter se venstre plus valgfrygtspartierne i et forligssamarbejde? Jeg er ikke sikker på, at venstres vælgere i det lange løb vil finde sig i en politik, som til stadighed øser ud af skatteyderpenge. Men det er selvfølgelig partiet venstres problem.

Havde statsminister Anker Jørgensen derimod set på de reelle forhold, som har skabt arbejdsløsheden, ville der have været mulighed for et bredt samarbejde. Det var ikke oliekrisen, der medførte massearbejdsløshed i Danmark, det var selvskabte problemer. Det var skattestrykket og dermed det helt uacceptable og samfundsødelæggende, alt for høje omkostningsniveau. Statsministeren siger i sin tale:

„Vi kan kun komme ud af krisen, hvis en række betydende lande inden for og uden for EF tilrettelægger en ekspansiv økonomisk politik.“

Dette er direkte usandt. Danmark kan klare sine beskæftigelsesproblemer udelukkende ved en ekspansiv industrieksport. Dette opnås, som jeg lige nævnte, gennem en politik, som sikrer et faldende eller i hvert tilfælde stabilt omkostningsniveau. Men denne sikring er ikke nok, såfremt den kun kommer frem igennem en gennemsigtig gummiagtig hensigtsserklæring. Jeg er sikker på, at erhvervslivet ikke tør tage statsminister Anker Jørgensens hensigtshåndfæstning for gode varer. Denne hensigtserklæring er derfor ikke nok til at genoprette investeringslysten i dansk erhvervsliv og dermed afskaffe den ulykkelige arbejdsløshed. Der skal mere til. Det skal atter kunne betale sig at investere. Men ikke nok med det. Det skal atter kunne betale sig at arbejde i dette land. Altså udføre et stykke arbejde og få udbetalt sin løn, uden at skattevæsenulyret har været alt for langt nede i lønningsposen med sin snabel. Denne frygt for til stadighed at blive plyndret af skattevæsenet er nøgleordet. Vor politik i denne og de sidste samlinger skulle have bortbarberet denne